

- Pārdevēj, lūdzu, paskatieties, vai šis uzvalks man labi piestāv!
- Kā es varu zināt, kas jums patīk . . .

CELU KARALI

[illegible]

U.S. Post Office at New York, New York

[illegible]

YINIA VAS OZET - 1980/1981

1. Mr. [redacted] Residence [redacted] of [redacted]
 2. [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]
 3. Visit to [redacted] [redacted]

~~See front~~

[illegible]

— K. A. 14th — April 1940

Var skampa pe blackitet. — Kneakings pe
shankaja

Na. su druku priborima — dost. 10
kardinal mehanika helite — izlucena total naga
liktenas

— Nguibem! — Knakapina padevenda ar nibe
— Mawolempegiata, ka jai minije ir epe a
tata Viam mawene nika newar pama! Nae
tata kuma. Var epepi! Iorobuta mawolem
apimata drak nait tika ka torobuta gajaja.
Punka Mar, wewa, ka bibe skandra

196. 100 varietas, affinis, mans interius per
moderatum pondus etiam pinus. Natus in
montibus Kuziga, longiora mellea.

Ja, motociclistas mums daļa lietas gat-

உயர்நீதிமன்றம், சென்னை - 2019

— LA 76 Sept 1980

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED
DATE 08-01-2010 BY 60322 UCBAW/BJS

1. 1. The first part of the report is the title page.
2. 2. The second part of the report is the abstract.
3. 3. The third part of the report is the introduction.
4. 4. The fourth part of the report is the literature review.
5. 5. The fifth part of the report is the methodology.
6. 6. The sixth part of the report is the results.
7. 7. The seventh part of the report is the discussion.
8. 8. The eighth part of the report is the conclusion.
9. 9. The ninth part of the report is the references.
10. 10. The tenth part of the report is the appendix.

[illegible][illegible][illegible]

1. 1980-1981
 2. 1982-1983
 3. 1984-1985
 4. 1986-1987
 5. 1988-1989
 6. 1990-1991
 7. 1992-1993
 8. 1994-1995
 9. 1996-1997
 10. 1998-1999
 11. 2000-2001
 12. 2002-2003
 13. 2004-2005
 14. 2006-2007
 15. 2008-2009
 16. 2010-2011
 17. 2012-2013
 18. 2014-2015
 19. 2016-2017
 20. 2018-2019
 21. 2020-2021
 22. 2022-2023
 23. 2024-2025
 24. 2026-2027
 25. 2028-2029
 26. 2030-2031
 27. 2032-2033
 28. 2034-2035
 29. 2036-2037
 30. 2038-2039
 31. 2040-2041
 32. 2042-2043
 33. 2044-2045
 34. 2046-2047
 35. 2048-2049
 36. 2050-2051
 37. 2052-2053
 38. 2054-2055
 39. 2056-2057
 40. 2058-2059
 41. 2060-2061
 42. 2062-2063
 43. 2064-2065
 44. 2066-2067
 45. 2068-2069
 46. 2070-2071
 47. 2072-2073
 48. 2074-2075
 49. 2076-2077
 50. 2078-2079
 51. 2080-2081
 52. 2082-2083
 53. 2084-2085
 54. 2086-2087
 55. 2088-2089
 56. 2090-2091
 57. 2092-2093
 58. 2094-2095
 59. 2096-2097
 60. 2098-2099
 61. 2100-2101
 62. 2102-2103
 63. 2104-2105
 64. 2106-2107
 65. 2108-2109
 66. 2110-2111
 67. 2112-2113
 68. 2114-2115
 69. 2116-2117
 70. 2118-2119
 71. 2120-2121
 72. 2122-2123
 73. 2124-2125
 74. 2126-2127
 75. 2128-2129
 76. 2130-2131
 77. 2132-2133
 78. 2134-2135
 79. 2136-2137
 80. 2138-2139
 81. 2140-2141
 82. 2142-2143
 83. 2144-2145
 84. 2146-2147
 85. 2148-2149
 86. 2150-2151
 87. 2152-2153
 88. 2154-2155
 89. 2156-2157
 90. 2158-2159
 91. 2160-2161
 92. 2162-2163
 93. 2164-2165
 94. 2166-2167
 95. 2168-2169
 96. 2170-2171
 97. 2172-2173
 98. 2174-2175
 99. 2176-2177
 100. 2178-2179
 101. 2180-2181
 102. 2182-2183
 103. 2184-2185
 104. 2186-2187
 105. 2188-2189
 106. 2190-2191
 107. 2192-2193
 108. 2194-2195
 109. 2196-2197
 110. 2198-2199
 111. 2200-2201
 112. 2202-2203
 113. 2204-2205
 114. 2206-2207
 115. 2208-2209
 116. 2210-2211
 117. 2212-2213
 118. 2214-2215
 119. 2216-2217
 120. 2218-2219
 121. 2220-2221
 122. 2222-2223
 123. 2224-2225
 124. 2226-2227
 125. 2228-2229
 126. 2230-2231
 127. 2232-2233
 128. 2234-2235
 129. 2236-2237
 130. 2238-2239
 131. 2240-2241
 132. 2242-2243
 133. 2244-2245
 134. 2246-2247
 135. 2248-2249
 136. 2250-2251
 137. 2252-2253
 138. 2254-2255
 139. 2256-2257
 140. 2258-2259
 141. 2260-2261
 142. 2262-2263
 143. 2264-2265
 144. 2266-2267
 145. 2268-2269
 146. 2270-2271
 147. 2272-2273
 148. 2274-2275
 149. 2276-2277
 150. 2278-2279
 151. 2280-2281
 152. 2282-2283
 153. 2284-2285
 154. 2286-2287
 155. 2288-2289
 156. 2290-2291
 157. 2292-2293
 158. 2294-2295
 159. 2296-2297
 160. 2298-2299
 161. 2300-2301
 162. 2302-2303
 163. 2304-2305
 164. 2306-2307
 165. 2308-2309
 166. 2310-2311
 167. 2312-2313
 168. 2314-2315
 169. 2316-2317
 170. 2318-2319
 171. 2320-2321
 172. 2322-2323
 173. 2324-2325
 174. 2326-2327
 175. 2328-2329
 176. 2330-2331
 177. 2332-2333
 178. 2334-2335
 179. 2336-2337
 180. 2338-2339
 181. 2340-2341
 182. 2342-2343
 183. 2344-2345
 184. 2346-2347
 185. 2348-2349
 186. 2350-2351
 187. 2352-2353
 188. 2354-2355
 189. 2356-2357
 190. 2358-2359
 191. 2360-2361
 192. 2362-2363
 193. 2364-2365
 194. 2366-2367
 195. 2368-2369
 196. 2370-2371
 197. 2372-2373
 198. 2374-2375
 199. 2376-2377
 200. 2378-2379
 201. 2380-2381
 202. 2382-2383
 203. 2384-2385
 204. 2386-2387
 205. 2388-2389
 206. 2390-2391
 207. 2392-2393
 208. 2394-2395
 209. 2396-2397
 210. 2398-2399
 211. 2400-2401
 212. 2402-2403
 213. 2404-2405
 214. 2406-2407
 215. 2408-2409
 216. 2410-2411
 217. 2412-2413
 218. 2414-2415
 219. 2416-2417
 220. 2418-2419
 221. 2420-2421

[illegible]

1. The first part of the report is a general statement of the purpose of the study. It states that the purpose is to determine the effect of the new curriculum on the students' learning.

● 重要事件

[illegible][illegible][illegible]

There were two hundred and fifty people in the party
and the whole thing was a great success. The weather was
just what we needed. The food was excellent. The
entertainment was first class. The whole thing was
a great success.

(continued)

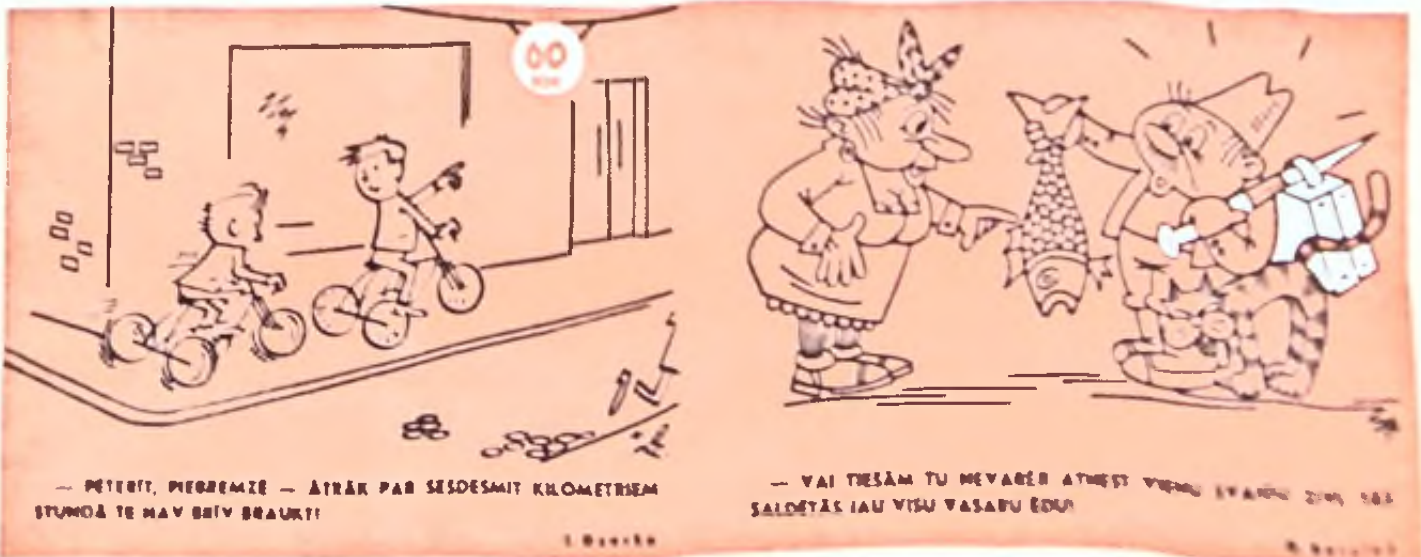
It is a pleasure to have you here.

Can be used to determine if a person is a member of a group or organization. The person's name is listed in the first column, and the group or organization is listed in the second column. The person's date of birth is listed in the third column, and the date of death is listed in the fourth column. The person's place of birth is listed in the fifth column, and the place of death is listed in the sixth column. The person's occupation is listed in the seventh column, and the person's religion is listed in the eighth column. The person's education is listed in the ninth column, and the person's marital status is listed in the tenth column. The person's social security number is listed in the eleventh column, and the person's military service is listed in the twelfth column. The person's criminal record is listed in the thirteenth column, and the person's civil record is listed in the fourteenth column. The person's financial record is listed in the fifteenth column, and the person's medical record is listed in the sixteenth column. The person's family record is listed in the seventeenth column, and the person's other records are listed in the eighteenth column.

[illegible]

... ..
... ..
... ..

The Board and President have been very busy and are in the process of reviewing the budget for the coming year. The Board is also in the process of reviewing the minutes of the last meeting.

[illegible]

ACU APMĀNĪŠANA

Henhūzens pie manis iepeldēja pelēks kā mākonis.
— Esmu nostrādājis liks! — viņš nogurušā balsī pavēstīja. — Pilsetas mūri man ir līdz kaklam! Gribu redzēt plavas, birzis, ezerus...

— Kas tev to liedz? Ņem atvalinājumu un brauc uz laukiem! — es bez garas domāšanas ieteicu.

— Atvalinājumu esmu jau izmantojis. — Henhūzens smagi nopūtās un kļuva vēl pelēcāks.

— Zini ko, — brīdi pagudrojis, piedāvāju kolēģim citu plānu. — Rikojies tā kā es: nopērc biļeti uz Līvāniem, sēdies kulbā un, tīci vai ne, pie loga sēdēdams, tu izbaudīsi tādus dabas krāšņumus, ka viss nogurums pazudīs kā ar roku noņemts. Kādas krāsas tu redzēsi! Zilas, sarkanas, zaļas, dzeltenas...

Henhūzens atbrauca no Līvāniem galīgi sašutis.

— Vajadzēja hrīdināt, lai es braucu ar autobusu, — viņš sūdzējās. — Sežot vilcienā «Rīga—Bigosova», viss izskatījās melns un pelēks, jo vagonu logi nav redzējuši birsti un ūdeni veselu mūžību...

J. PODS

Ministrijas ietekme

Kas tikai nav mēģinājis iespaidot Preiļu rajona Linu fabrikas direktoru Plitkinu! Gan rajona avīzes līdzstrādnieki, gan Izpildkomitejas darbinieki, gan Tautas kontroles pārstāvji, gan vīri no Valsts ūdens resursu izmantošanas un aizsardzības inspekcijās! Bet viss velti. Kā fabrika tecināja neatīrītos ūdeņus firajā Preiļupītē, tā turpina tecināt.

— Paklausiet! — dabas aizsardzības entuziasti centās direktoru pārliecināt. — Tā taču nevar rīkoties! Indīgais ūdens no Preiļupītes ietek Feimānkes upītē, tad Dubnā un beigu beigās pat Daugavā! Šapro, cik zivju tas nobendē!

Grūti pateikt, vai Plitkins to saprata, bet regulāri maksāt soda naudu un pieplūdināt apkārtnes upes ar netīrajiem notekūdeņiem viņš turpināja.

Redzēdami, ka pašu spēkiem ar Plitkinu galā netikt, dabas mīļotāji nolēma aicināt taikā Viegļas rūpniecības ministriju.

— Sauciet direktoru pie kārtības! — preiļieši ierosināja. — Viņš gan pašlaik fabriku uz laiku ir slēdzis un solās filtrācijas sistēmas pamatīgi izlabot, bet mēs šādu labošanu jau esam pieredzējuši.

— Labi, labi, — apsoltījās ministrijas ļaudis. — Sauksim direktoru pie kārtības. Lai netaisa jokus!

Pēc ministrijas pārstāvju vizītes Linu fabrikas direktors jokus vairs netaisa un par filtriem nerunā ne vārda. Tagad fabrika atkal strādā un tāpat kā agrāk piesārņo upes.

J. ODS

STARP CITU

Vīsvieglāk cilvēci aplaimot vienlaikus ar diviem ģēnijiem: tam, kas mani pasludinās par ģēniju, es nekavējoties atbildēšu ar tādu pašu laipnību.

Ari domu gaudiem šādā gadījumā derētu pārbaudīt dīgspēju.

Fantastisku romānu autora fantastiskākais panākums: par jaunāko grāmatu kritiķi viņu nelamāja.

Ja esi nolēmis kļūdīties ar vienu kaimiņlēni, vispirms saglāstī miera ar otru.

Pieticība vienmēr rotā cilvēku, bet, diemžēl, reti to baro.

Bailīgu zaķi var nogalināt pat šāviens atbalss.

Jo daudzveidīgākas ir mietpilsonības izpausmes, jo nemainīgāka paliek tās būtība.

Lai tiktu vajā no žurkām, nav obligāti jāgremdē kuģis.

M. GAILIS

Valasprieks

(Mūsdienu pasaka)

Kārlis Stabiņš nekrāja kinoaktrīšu fotogrāfijas, nekolekcionēja dārgas gleznas vai dažāda tipa un gada gājuma šķiltavas. Viņš neinteresējās par parūkām, vecām sujmašinām, par viduslaiku šaujamo un duramo rīku kolekcijām. Un tomēr šim uzņēmīgajam vīram bija savs, visistākais valasprieks, kas lika domāt, aprēķināt, meklēt sakarus, bet, pats galvenais, vienmēr atrasties nepātrauktā kustībā.

Tas iesākās ar gluži necilu, mazu motociklu. Kārlis brauca un priecājās, nospieda bremzi, apstājās un atkal priecājās, jo ceļa malā parādījās viņa. Protams, jauna un, protams, skaista. Viņš apsoliņās viņu aizvest, uz kuriem vien viņa vēlas, un viņa pasmaidīja. Pēc pāris dienām atkal izbraukums un atkal smaidi. Vēl pēc pāris dienām — tas pats. Grūti pat visus izbraukumus saskaitīt. Bet tieši vienā tāda brīnīgā brīdī, kad divu cilvēku saprašanās sasniedz augstāko pakāpi, padzinis Amoru, motorā ielida skaudības velns. Un jau nākošajā mirklī mašīna apstājās puteklainā ceļa vidū un nemaz nedomāja kustēties. Kārlis rāpoja tai apkārt. Bez rezultāta. Viņš lādējās un stiepa rokas pretī tumšajiem lietūs mākoņiem. Bet veltīgi.

Pēc stundas viņa aizbrauca ar kādu citu, kura motociklā velns vēl nebija ielīdis.

Stabiņa otrais valasprieks jau bija apveltīts ar trim riteņiem. Un drīz vien atkal kāda viņa un atkal jauna un, protams, skaista iesēdās blakusvāgī. Bet atriebīgais velns nesnaua. Tieši devītajā izbraukumā, kad Kārlis jau bija stingri nolēmis pārrunāt abu turpmāko dzīvi, pats nelabā vectēvs uzsēdās uz stūres, un valasprieka mīļotājs ieobrauca šosejas baltajā stabiņā. Viņš dabūja pierē punu un pazaudēja divus mazāk svarīgus zobus. Viņa aizbrauca ar milicijas mašīnu, ko vadīja ļoti iznesīgs leitnants.

Apārstējis pieri un ielicis mutē jaunus zobus, Kārlis sāka medīt trešo valasprieku. Pēc gada tas bija rokā. Ar četriem riteņiem, divām durvīm un nedaudz saliektu pakalējo spārnu. Iztaisnojis saliektu spārnu, apmainījis motoru un visu divreiz pārkrāsojis, Kārlis atkal jutās laimīgs. Uzvilcis labāko uzvalku, apsējis viskrāšņāko kaklasaiti, viņš devās pirmajā ceļojumā. Bet velns nesnaua. Tagad tas izpēlēja ar Kārlī pavisam velnišķīgu joku. Proti, uzgrūda tikko pārkrāsotajai mašīnai virsū kādu daudz lielāku un pavisam noplukuši vāgi, kas gengerēdams brauca pretī pa ceļu.

Kārtējais valasprieks Stabiņam uzradās pēc gadiem četriem. Mašīna bija moderna, dārga un mirdzoša kā spogulis. Kārlis brauca, brauca, un drīz vien atkal parādījās viņa. Diezgan glīta, tomēr pats galvenais — enerģiska un noteikta. Tāpēc samērā neilgā laikā Kārlis paguva ietaisīt parādus, nosvinēt kāzas un pat pamosties no medus mēneša mānīgā reiboņa. Grīmenes galva jau diezgan stabili bija iejuties savā jaunajā postenī, kad ne saukts, ne aicināts atskrēja velns un visu sagrieza ar kājām gaisā. Tas notika tieši sestdienas vakarā, kad Karļa sieva teica liktenīgos vārdus:

— Es domāju, ka tev autiņš nav vajadzīgs. Turpmāk braukšu tikai es, jo man katru dienu simt ieaņu un skriešanu. Bez tam izskatās ļoti moderni, ja sievietē sēž pie stūres.

Kārlis gribēja iebilst, bet viņam aizspieda muti, un viņš nepateica neko.

Tagad Stabiņš reizi mēnesī iesēdās taksometrā, izbrauc cauri Rīgai no viena gala līdz otram un neskopodamies samaksā prasīto. Tikai stevai nesaka par to ne pušplēsta vārda, lai viņa mīlumiņš lieki neuztrauktos.

Beidzot velnam apņika noņemties ar šo tiepīgo cilvēku. Viņš paplīksņināja sev pa vēderu un devās meklēt jaunu upuri.

E. ZIEMELIS

— KO TEIKS PASŪTĪTĀJI! VESELU VEĻAS KALNU NEESAM IZMAZGĀJUSI!
— KO TEIKSI! NEKO! NU, PAMAZGĀS GALVU...

E. Ruimānis

— GALVENO VARŌNI TĒLO PATS DIREKTORS. IERASTIES VIŅAM NAV LAIKA.

U. Meļavliks

TOBERMORIJS

Bija vēsa, lietaina augusta nogale, apnicīgais laiks, kad nav nekā, ko medīt, ja vien cilvēks neuzturas Bristoles līča ziemeļpiekrastē, kur var patramdīt briežus.

Lēdijas Blemlijas mājas viesības nenotika medību apvidū, tāpēc viņas viesi šajā pēcpusdienā sēdēja pie tējas galda. Un par spīti taupības laika drūmajai noskaņai sabiedrībā nebija ne mīpas no tā gurdnā nemiera, kas vēsta par bailēm no pianolas mūzikas un par apspiestu ilgošanos pēc brīdža. Visu klātesošo neslēptā, bijīgā uzmanība bija pievērsta neizskatīgajam misteram Korneliusam Epinam. Kāds bija teicis, ka misteris Epins ir gudrs, tāpēc namamāte viņu uzaicināja, pieticīgi cerēdama, ka daļu savas gudrības viņš ziedos sabiedrības izklaidēšanai. Taču līdz pat šai pēcpusdienai lēdija Blemlija nebija spējusi atklāt, kur slēpjas mistera Epina gudrība, ja viņam tāda vispār piemita. Viņš nebija asprātīgs, neizcēlās ar hipnotizēšanas spējam un nebija nodibinājis nevienu amatieru teātra grupu. Arī pēc viņa ārienes nevarēja domāt, ka viņš ir viens no tiem, kuriem sievietes tik labprāt piedod garīgo spēju trūkumu. Un, lūk, pēkšņi noskaidrojās, ka šis neievērojams cilvēks pretendē uz atklājumu, ar kuru salīdzinot grāmatu iespēšanas, šaujam-pulvera un tvaika lokomotīves izgudrošana ir tieši nieki...

— Vai tiešām jūs esat atradis panēmieni, kā iemācīt dzīvniekam cilvēku valodu?

— So problēmu risināju septiņpadsmit gadus, — misteris Epins teica, — bet tikai pirms astoņiem vai deviņiem mēnešiem manu pacietību atalgoja pirmie necilie panākumi. Protams, esmu eksperimentējis ar tūkstošiem dzīvnieku, taču pēdējā laikā tikai ar kaķiem, ar šiem brīnišķīgajiem radījumiem, kuri tik lieliski pielāgojušies mūsu civilizācijai, tani pašā laikā saglabādami savus augsti attīstītos savvaļas instinktus. Laiku pa laikam starp kaķiem, gluži tāpat kā starp cilvēkiem, var atrast kādu, kas apveltīts ar neparastu, izcilu prātu. Un, kad pirms nedēļas iepazinās ar Tobermoriiju, es uzreiz nojautu, ka manā priekšā ir superkaķis...

— Un jūs gribat apgalvot, — pēc klusuma brīža jautāja mis Reskera, — ka esat iemācījis Tobermoriiju izrunāt un saprast vieglus vienzilbīgus vārdus?

— Dārgā mis Reskera, — brīnumdaris pacietīgi atbildēja, — šādā pakāpeniskā veidā māca mazus bērnus, mežņus un atpalikušus pieaugušos. Kad ir atrisināta problēma par augsti attīstītu dzīvnieku mācīšanu, nav nekādas vajadzības pēc šādām primitīvām metodēm. Tobermorijs pilnīgi pareizi runā mūsu valodā.

— Tās ir pilnīgas! — Klovis skaidri pateica. Sers Vilfrīds bija pieklājīgāks, taču tikpat skeptiski noskaņots.

— Vai labāk nepasaukt kaķi un pašiem nepārliecināties par viņa spējām? — ierosināja lēdija Blemlija.

Sers Vilfrīds aizgāja meklēt dzīvnieku, un sabiedrība rezignēti aplusa, pārliecināta, ka drīz dzirdēs vairāk vai mazāk veiklu vēdermācīšanu.

Pēc mirkļa sers Vilfrīds atgriezās. Viņa seja zem iedeguma bija nobālusi, acis aiz uztraukuma ieplēstas.

— Nudien, tā ir taisnība!

Viņa uzbudinājums bija tik neapšaubāmi īsts, ka pārnēma arī klausītājus.

Sabručis atzveltnes krēslā, sers Vilfrīds ar mokām turpināja:

— Atradu Tobermoriiju snauzam smēķētāju istabā un uzsaucu, lai nāk launagā. Viņš pablināja uz mani kā parasti, un es teicu: «Pasterdzies, Tobij, neliec mums gaidīt!» Un, goda vārds, viņš, siiski stiepdams vārdus, atbildēja šausmīgi

dabiskā balsī, ka nāksot, kad viņam labpatikšoties. Es tik tikko nezaudēju samaņu!

Epins bija sprediķojis kurlām ausim, sera Vilfrīda paziņojums vienā mirklī visus pārliecināja. Atskanēja tāds pārsteigtu saucienu jūklis kā pie Bābeles, tikai zinātnieks sēdēja klusu, izbaudīdams pirmo prieku par savu pārstēdzošo atklājumu.

Visskaļāko klaigu brīdī Tobermorijs klusiem soļiem ieņāca istabā un vienaldzīgi uzlūkoja pie galdā sēdošos cilvēkus.

Pēkšņi iestājās neveikls klusums.

— Vai nevēlies mazliet piena, Tobermorijs? — izmocija lēdija Blemlija.

— Neiebilstu, — skanēja atbilde.

Klātesošajiem pārskrēja vāji slēpta satraukuma trīsas. Lēdija Blemlija trīsošām rokām ielēja pienu apakštasiņē.

— Baidos, ka lielāko daļu esmu nolējusi garām, — viņa atvainodamās sacīja.

— Aksminsteras paklājs galu galā nav mans, — Tobermorijs laiski piezīmēja.

Atkal iestājās klusums. Un tad mis Reskera savā apriņķā mēroga sabiedrības dāmas laipnība jautāja, vai esot bijis grūti iemācīties cilvēku valodu. Tobermorijs nicīgi palūkojās uz viņu, tad garlaikoti novērsās. Tik primitīvi jautājumi, redzams, nespēja savilņot viņa dvēseli.

— Ko tu domā par cilvēka gara spējām? — Meivisa Pelingtona neveikli ierunājās.

— Par kura cilvēka? — Tobermorijs vēsi pavaičāja.

— Nu, kaut vai par manām, — Meivisa, piespiesti iesmiedamās, precizēja.

— Jūs liekat man mulst, — atbildēja Tobermorijs, kura balss un iztūrešanās nepauda ne mazāko apjukumu. — Kad tika ierosināts uzaicināt jūs šinīs viesībās, sers Vilfrīds ieibda, jo jūs esot visdumjākā sieviete viņa paziņu lokā. Lēdija Blemlija atbildēja, ka tieši aprobežotība esot īpašība, kuras dēļ vērts jūs ielūgt, jo viņa nesējot iedomāties nevienu citu, kas vēl būtu tik

liela mulķe, lai nopirktu viņu veco mašīnu. Zināt, to, kuru viņi sauc par «Sizīfa akmeni», tāpēc ka tā ripo tikai tad, kad to stumj.

Lai mainītu sarunas virzienu, majors Barfilds jautāja:

— Un kā ar taviem panākumiem pie melndzeltenās stālja kaķenes, ko?

Brīdī, kad majors to teica, visi saprata, ka izdarīta rupja kļūda.

— Parasti tādas lietas atklātībā neapsprīž, — Tobermorijs ledaini atbildēja. — Nedaudz pavēroju jūsu uzvedību, kopš uzturāties šinī mājā, un domāju, ka jums nebūtu ērti, ja es sāktu runāt par jūsu dēcinām.

Izbailes, kas sekoja šiem vārdiem, pārnēma ne tikai majoru.

— Varbūt tu aiziesi palūkoties, vai pavārs jau pagatavojis tev pusdienas? — lēdija Blemlija steidzīgi ierunājās, izlikdamās nezinām, ka līdz Tobermorijs pusdienlaikam vēl vismaz divas stundas.

— Pateicos, — Tobermorijs atbildēja. — Tūlīn pēc launaga pusdienas neēdīšu. Negribu mirt no gremošanas traucējumiem.

— Zini, kaķim ir deviņas dzīvības, — sers Vilfrīds iztapīgi piebilda.

— Iespējams, — Tobermorijs atteica, — bet tikai vienas aknas.

— Adelaidē! — misis Korneta palūdza — Vai tu negribētu pamudināt kaķi iziet ārā un tenkot par mums kalpotāju istabā?

Panika bija pārmēsi visu sabiedrību. «Torpos», tā sauca lēdijas Blemlijas māju, gandrīz gar visu gulamtelpu logiem bija saura balustrāde, un klātesošie ar izbailem atcerējās, ka tā jebkurā diennakts stundā bija Tobermorijs iemīlota pastaigas vieta, no kuras viņš varēja novērot baložus un, dievs vien zina, ko vēl. Ja viņš bija nolēmis kavēties atmiņās savā pašreizējā valstīdīgajā noskaņojumā, efekts draudēja kļūt vairāk nekā satricēošs.

Misis Korneta, kura pavadīja daudz laika pie tualetes spoguļa un bija slavena ar savu svaigo un dabīgo sejas krāsu, šobrīd izskatījās tikpat slikti kā majors.

Mis Skreivena, kura rakstīja kvēli jutekliskus pantus un dzīvoja tikumīgu dzīvi, bija sašutusi. Cilvēkam, kurš ir nevainojams un kārtīgs, nav katrā ziņā jāvēlas, lai visi to zinātu.

Bertijs van Tens, kurš jau septiņpadsmit gadu vecumā bija tik samaitāts, ka sen bija atsacījies no pūlēm kļūt vēl sliktākam, nobālēja kā gardēnija, bet viņš neizdarīja kļūdu un nemetās ārā no istabas kā Odo Finsberijs, kurš pēc visu pārliecības grāšijās kļūt par garīdznieku un kuru acīmredzot satrauca iespēja dzirdēt kaut ko skandalozu par citiem cilvēkiem.

Klovisam pietika aukstasinības, lai izskatītos mierīgs, taču klusībā viņš apsvēra, cik ilgā laikā

ar agentūras «Maina un tirdzniecība» starpniecību varētu sagādāt kasti vislabāko peļu Tobermorijs piekukuļošanai.

Pat tādā kutelīgā situācijā, kāda bija toreiz, Agnese Reskera nespēja ilgi klusēt.

— Kādēļ gan es šeit ieradās? — viņa teātrāli vaicāja.

Tobermorijs nekavējoties uztvēra sarunas pavedienu.

— Spriežot pēc tā, ko jūs vakar tenisa laukumā sacijāt mīsis Kornetai, jums pašlaik ir tukšs pieliekamais. Jūs raksturojāt Blemliju par visgarlaicīgāko pāri no visiem, pie kuriem esat ciemojusies, taču piebildāt, ka viņi ir gudri diezgan, lai algotu pirmšķirīgu pavāru, jo citādi grūti nāktos kādu pierunāt ierasties otrreiz.

— Nav taisnība! Sakiet, lūdzu, mīsis Korneta... — Agnese apmulsusi iekļiedzās.

— Mīsis Korneta jūsu vārdus vēlāk atstāstīja Bertijam van Tenam. — Tobermorijs turpināja. — Un vēl viņa piebilda: «Tā sieviete ir ista badmīra, viņa ietu diezgan kur, lai tikai četrreiz dienā dabūtu kārtīgi paēst.» Un Bertijs van Tens atbildēja...

Sajā vietā vēstījums laimīgi kārtā tika pārtraukts. Tobermorijs bija pamanījis lielo dzelteno mācītājmuižas Tomu, kas caur krūmiem zagās stāļa virzienā. Acumirklī viņš metās laukā pa atvērto logu un pagaisa skatienu.

Līdz ar izcilā skolnieka nozūšanu Korneliussam Epinam uzbruka rūgtu pārmetumu, satrauktu jautājumu un bažīgu lūgumu viesulvētra. Viņš bija atbildīgs par radušos stāvokli, un viņam vajadzēja raudzīties, lai tas neklūtu vēl ļaunāks.

— Vai Tobermorijs varēja iemācīt citiem kaķiem savas bistamās gudrības? — tāds bija pirmais jautājums, uz kuru Epinam nācās atbildēt.

— Iespējams, — viņš sacīja, — ka Tobermorijs ar jauno māku ir iepazīstinājis savu intīmo draudzeni stāļa kaķeni, taču maz ticams, ka viņa pedagoģiskā darbība šobrīd būtu ieguvusi plašāku apjomu.

— Tātad, — secināja mīsis Korneta, — kaut arī Tobermorijs ir vērtīgs kaķis un visu miluļus, esmu parliecināta, Adelaide, ka jūs pievienosities manām domām, — tie abi ar stāļa kaķeni likvidējami bez vilcināšanās.

— Varbūt jūs domājat, ka mani iepriecināja pēdējā stundas ceturksni dzirdētais? — lēdija Blemlija skarbi jautāja. — Mēs abi ar viru ļoti mīlam Tobermorijs, tas ir, mīlējām, kamēr viņa nebija izkoptas šīs briesmīgās spējas, bet tagad, protams, atliek dzīvnieku iznīcināt tik drīz, cik vien tas iespējams.

— Varētu piebērt mazliet strihnina ēdienam, ko viņš saņem pusdienās, — ierosināja sers Vilfrids. — Bet stāļa kaķeni noslicināšu es pats. Kučierim būs ļoti sapīgi zaudēt savu miluļi, bet es teikšu, ka abi kakti saslīmuši ar ļoti lipīgu kašķa paveidu un mes baidāmies, ka tas neizplatās starp suniem.

— Bet mans lielais atklājums! — misters Epins iebilda. — Pēc visiem šaubu un meklējumu gadiem...

— Dodieties uz fermu eksperimentēt ar īsradzēm govīm, kas tiek pienācīgi uzraudzītas, — mīsis Korneta teica, — vai ar zooloģiskā dārza ziloniem. Saka, tie esot ļoti attīstīti dzīvnieki. Un katrā ziņā viņiem piemīt neatvērta priekšrocība: viņi neložnā pa mūsu guļamistabām, netup zem mūsu krēsliem un arī citādi, jādodomā, mūs neizspiegot!

Slīktā vilcienu satiksme un nepārvaramā vēlēšanās sagaidīt atrisinājumu nelāva viesiem tūlīt

izklist, taču vakariņas neizvērtās par sabiedrisku notikumu.

Seram Vilfridam bija diezgan daudz pūļu ar stāļa kaķeni un pēc tam ar kučieri. Agnese Reskera demonstratīvi ierobežoja savu maltīti ar sausas grauzdētas maizes gabaliņu, kurā iecirta zobus kā niknākajā ienaidniekā. Meivisa Pelingtona visu vakarīnu laiku atriebīgi klusēja. Lēdija Blemlija pūlējās savus viesus iesaistīt sarunā, bet viņas uzmanība bija pievēiesta durvim. Pilns šķivis ar rūpīgi sazāļotiem zivs gabaliņiem atradās pa tvēriem uz bufetes. Saldumi, pikanti cepumi un deserts bija iebaudīti, bet Tobermorijs nerādījās ne ēdamistabā, ne virtuvē.

Drūmā noskaņa pie vakariņu galda šķita ļauna salīdzinājumā ar trauksmaino nemieru smēķētāju istabā. Ēšana un dzeršana savā ziņā bija izklaidējošas sabiedrību un slēpušas vispārējo apmulsumu. Par bridžu tādā nervu spāpīlējuma nevarēja būt ne runas. Un pēc tam, kad Odo Finsberijs bija bezjūtīgajiem klausītājiem sērīgi atskaņojis «Melisandī mežā», visi klusuciedzami nolēma no tālākas muzicēšanas atturēties.

Vienpadsmitos aizgāja gulēt kalpotāji, iepriekš paziņojuši, ka mazais lodziņš pieliekamajā kā vienmēr atstāts valā Tobermorijs personiskajam vajadzībām. Ciemiņi neatlaidīgi urbās cauri jaunāko žurnālu žūksnim un, tam saplokot, noslēdza līdz «Badmintona bibliotēkai» un iesietajam humoristiskajam žurnālam «Punch».

Lēdija Blemlija pēc noteiktiem starplaikiem devās uz pieliekamo kambari, ik reizes atgriezdamās ar tik drūmu sejas izteiksmi, kas visus jautājumus darija liekus.

Divos nakti Klovisss pārtrauca ielīgušo kluksumu:

— Šonakt kaķis neatgriezies. Varbūt viņš pašreiz atrodas vietējā laikraksta redakcijā un diktē sava atmiņu krājuma pirmo daļu. Tobermorijs atmiņas būs dienas sensācija.

Šādi uzlabojis ciemiņu noskaņojumu, Klovisss devās pie miera. Viņa priekšzīmei sekoja pārējie viesību dalībnieki.

Kalpotāji, kuri piedāvāja rīta tēju, uz vienādajiem jautājumiem deva vienveidīgas atbildes. Tobermorijs nebija atgriezies.

Brokastošana bija vēl mazāk priecīga nodarbība nekā vakariņu ēšana, bet, pirms tā beidzās, stāvoklis mainījās. Ienesa Tobermorijs liķi, ko krūmājā nupat bija atradis dārznieks.

No kodieniem kakla un dzeltenās spalvas kumškiem kaka zobos bija redzams, ka Tobermorijs kritis nevienlīdzīgā cīņā ar mācītājmuižas lielo Tomu.

Līdz dienas vidum vairums viesu bija atstājuši «Tornus», un pēc lēnā lēdija Blemlija jutās tikpat atspīrgusi, ka varēja mācītājmuižas iemitniekiem uzrakstīt sevišķi niknu vēstuli par sava dārgā miluļa zaudējumu.

Tobermorijs bija lemts kļūt par Epina pirmo un vienīgo veiksmīgo skolnieku. Dažas nedēļas vēlāk viens no Drēzdenes zooloģiskā dārza ziloniem, kas nekad agrāk nebija izrādījis uzbudinājuma pazīmes, izlauzus brīvībā un nogalināja kādu angli, kurš acimredzot bija to kaitinājis. Cietusā uzvaru laikrakstos rakstīja dažādi — gan Opins, gan Epelins, bet vārds bija iespiests pareizi — Korneliuss.

— Ja viņš mocīja nabaga dzīvnieku ar vācu nekārtņajiem darbības vārdiem, — sacīja Klovisss, — tad saņēma, ko bija pelnījis.

Trīs reizes nedēļā

— Sveiks, Jurī!

— Vesels!

— Es tevi aizvakar redzēju. Piedod, ka nespēju sasveicināties. Tu, liekas, pamāji man ar galvu, bet tad pazūdi pūli... Kā patika izrādē?

— Nesaprotu, par ko tu runā...

— Par teātri. Vai tiešām es kādu citu būtu noturējis par tevi?

— E... ē... ē... veco zēn, es pat vairs neatceros, kad pēdējo reizi biju teātrī!

— Kā tad tā?

— Jāraujas, veco zēn, nav laika. Pa dienu rūpnīcā, vakaros — namu pārvaldē, sestdienas un svētdienas parasti iznāk dežurēt vai nu uz dzelzceļa, vai trolejbusu parku — es tur par sargu...

— Bēdīgi! Tas nu gan ir bēdīgi, ja cilvēkam neatliek laika aiziet uz teātri. Atceries, kā mēs skrējām studiju gados! Trīs reizes nedēļā...

— Dažreiz arī četras...

— Kāpēc tad pēkšņi tāda pārmaiņa? Padomā tikai: opera, operete, dramatiskie teātri, filharmonija, koncertzāles, mākslas meistari no visas pasaules!

— Es tevi apskaužu, bet pats, zini, kaut kā esmu jau pieradis. Un, vispār, šķiet, nav arī vairs nekādas vajadzības. Man, saproties, ir divi televizori. Dēls skatās vienu, es otru programmu...

— Ai, ai, ai! Bet cirks un klubi? Tikšanās ar rakstniekiem, dzejniekiem!

— Apskaužu, es jau teicu, ka apskaužu tevi. Nu pastāsti, kādu izrādi tad tu redzēji aizvakar!

— Es?

— Nu, protams! Aizvakar tu taču kādu noturēji par mani.

— Ā... ā... ā...! Tas jau nebija teātri, es tikai gāju tur garām, uz dežūru steidzos — zini, tagad amatu savienošana kārtībā strādāju arī par elektrīķi, — jā, un viens tev ļoti līdzīgs iznāca no teātra. Tad arī nodomāju, redzi, Juris pa teātriem staigā, bet... iznāk, ka mēs abi tur vairs nerādāmies. Paklau, un ja nu es tevi ielūgtu otrdien uz pirmizrādi? Nopirkšu divas biļetes pirmajā rindā...

— E... ē... ē! Tu laikam domā, ka man naudas žēl? Es varu ne tikai tevi, bet visu tavu ģimeni ielūgt un nevis uz vienu, bet uz visām sezonas pirmizrādēm...

— Labi, labi... Bet kā tad paliek ar otrdienu? Vai būsi brīvs?

— Otrdien?... Jā... Tas ir, nē! Man, redzi, piedāvā vēl vienu vietīti... ar ceturtdaļslodzi, un lieka naudiņa, saproties, nekad nenāk par launu... Tāpēc varbūt labāk trešdien? Biļetes es labprāt paņemšu...

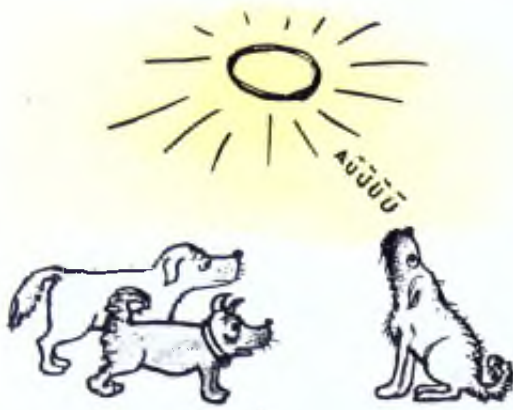
— Trešdien?... Hm... Man, veco zēn, arī piedāvā vienu ienesīgu haltūriņu un tiesī trešdienās... Tāpēc, pats saproti... Bet teātris gan ir jauka lieta! Atceries, kā mēs studiju gados skrējām...

— Jā, draudziņ, trīs reizes nedēļā! Nu tad, pagaidām...

— Sveiks, veco zēn!

M. ZAĶE

Automāti - humoristi

— RE, DŽIMS IR TRAKS KĻUVISI

M. Rāmano

Miļo «Dadzi!»

Es te gribu izteikt vienu racionalizācijas priekšlikumu. Lai firma «Sarkanais kvadrāts» ierīko republikas pilsētās un ciematos gumijas apavu remontdarbnīcas. Cilvēki mums, iecavniekiem, pērkot tādus zābakus, rodas liela skāde. Divas dienas pavaikā, trešajā jābrauc uz Rīgu labot. Jo, redzi, mūsu Sadzīves pakalpojumu kombināta meistari atplisušās zoles nevar pielīmēt...

Tātad esi nu, «Dadzi!», tik laipns un palūdz «Sarkanā kvadrātā» priekšniekus vai nu neražot brāķi, vai arī ierīkot pietiekami daudz gumijas zābaku remontdarbnīcu.

A. POKIS,
Bauskas raj.

«Dadža» konsultācija

JAUTĀJUMS. Kādi kalni Talsu rajonā ir visaugstākie?
ATBILDE. Pēc talsinieku domām, kūtsmēslu kalni kolhoza «Baltija» cūku novietnē «Egļes».

JAUTĀJUMS. Kas tās par zivīm, kuras mīt krūmos ezeru tuvumā?

ATBILDE. Nestandarta plauži, ko Daugavpils zivsaimniecības viri izzvejo un noslēpj no zivju inspektoriem.

JAUTĀJUMS. Kāpēc Līvānu patērētāju biedrības sakņu veikalos nav kāpostu?

ATBILDE. Droši vien tāpēc, ka Līvānu tirdzniecības testlažu darbinieki gaida, lai kolhozieki piedāvā kāpostus pārdošanai, bet kolhozieki savukārt gaida pleprasījumus no tirdzniecības darbiniekiem...

DR. SINEPE

— KUR MŪSU PUIKINĀM
BŪTU VIEGLĀK...

BEZ VĀRDIEM.

D. Breičs

Ievajadzējās piezvanīt ātrajai palīdzībai. Pirmais automāts monētu izspļāva atpakaļ. Uzjautrināts devos pie Otrā.

Tas gan nespļaudījās, toties nelaīmīgi pīkstēja un nekādās sarunās neielaidās. Nopriecājies par savdabīgo joku, gāju pie Trešā.

Sis monētu paņēma un dziļdomīgi klu-sēja. Visādi izmēģinājos divkapeiku dabūt atpakaļ, bet... nekā!

— Ha, ha, ha! Sitas ir vēl asprātīgāks! — smiedamies steigšos pie Ceturtā.

O! — nu jau vada otrā galā it kā varēja kaut ko sadzirdēt, bet tik klusi, ka saprast laikam varētu tikai ar speciālu atšifrēšanas ierīci. Nelaīmīgā kārtā to biju aizmīrsis izgudrot. Norausījies smieklu krampjos, skrēju pie humorista Nr. 5.

Urā! Lieliska uzvara! Beidzot atrasts tāds,

kas nespļauj kapeikas atpakaļ, nezorg un neslimo ar kurlmēmismu. Tas tieši vispienācīgākais humoris!

Piezvanu ātrajai. Bet tur paziņo, ka mīnētais slimnieks jau atvests ar rokas ratiņiem. Jā, mans amizieris ar humoristiem bija ieilidis...

Savu priecīgo pieredzi steigšu izklāstīt pazīstāmajam sakarniekam.

— Jocīgais! — viņš smiedamies teica. — Ja automāts naudu spļauj atpakaļ, ja klusē, ja pīkst, tad vainīgi vienmēr ir huligāni!

Patiesām, tie huligāni šķiet īsta dieva dāvana! Nebūtu huligānu, kam tad vienmēr varētu uzvelt vainu par bojātajiem automātiem?

LAIMONS PĒLMANIS

No skolēnu sacerējumiem

«Banders bija glums bodnieks, kas ļoti saprata, kurā murdē var likt savu naudu.»

«Visu laiku Anītai patika Oskars, bet ballē viņa dejo ar Fredi un tāpēc viņu piekauj.»

«Garozas tāls rādīts kā zvejnieku izsūcējs, kas mūžīgi parādās kā eņģelis ar daudzām šnabja pudelēm.»

«Rakstnieks Martu noliek kā jaunu puķi Oskara ceļā tad, kad viņam visgrūtāk vilkt savu laivu.»

Dažādas intrigas laužu vidū romānā ir taisītas tādas pat kā dzīvē.»

Izrakstījis O. RUTKOVSKIS

PROFESIONĀLĀ
ORIENTĀCIJA.

U. Melariks

T. Sergijenko

BEZ VĀRDIEM.

I. Melgailis

JĀNIS BARISS

Paškritisks dzejolis

Kad izkarofles diezgan
Ar daudziem citiem biju,
Es kādā agrā rītā
Pats sevi ieskatījos.

Es neccerēju atrast
Ko dižu, varonīgu,
Bet tomēr mazliet alku
Būt kaut kā atšķirīgāks.

Bet, kad uz gludās grīdas
Es biju izkidojies,
Tad redzēju, ka prieki
Man šoreiz garām aizies.

Tik daudz bij gluži lieka,
Tik daudz tur bija vainu,
Ka gribējās man pašam
Pie velna sevi gainīt.

Un tad es nokaunējos
Un izbrīnījies joti —
Kā ļaudis mani pocies?
Vēl tagad nesaprotu.

Bet trakākais šai lietā —
Man bail ir to pat minēt —
No sevis kaut ko ļaukā
Nav spēju izkombinēt.

Likts atpakaļ viss tika,
Ak, sirds, vai tu to jūti?
Es nolēmu tai rītā —
Vairs nepalaist tā muti.

Idioti

dokumentos mans vārds ir Laimis, bet es vēl neesmu matījis pat laimes smaržu. Visi mani sauc idiotu, un kāpēc, to es joprojām nevaru saprast. Ā nesē aizgāju uz kinoteātri. Icaina blondīne no ekrāna raudas tieši uz mani. Gaidīju filmas galu, kad varēju uzzināt titros, ir šī valdzinošā aktrise. Bet mācerības bija veļtas. Tiklīdz likās, filma drīz beigsies, visapkārt klaidzēt krēsli un mēlna iavēlās uz izeju. Pats galvenais, izsēdza ekrānu. — Piedodiet! — tumsā pieklāsaciju pilsonim, kas bija aizē man priekšā kā mūris. Filma vēl nav beigusies! — Palaiž garām! — šis neatkā-

Bet jūs taču traucējat skatītā — es paliku pie sava. Kas ir? Kustas ātrāk! — cita nikni uzstāja, un kāds man līgi uzkāpa uz kājas.

Es turējos pretī. Kaut kā taču jāieskaidro, ka seanss vēl nav beidzies.

— Lūdzu, ne-netraucējiet! ... — Kādi pieci jau bija man garām. — Es gribu ... — Viens nejauši ar elkonu trāpīja man pa degunu, ... zināt, kā sauc ... — Sašutuma viļnis brāzās man pāri. — ... saauc ... to zilacaini ... — Mani salocīja plakanu, ... blonn ... — Un pie pašas auss nodārdēja: — I-di-ots!

Kad beidzot atkal ieraudzīju ekrānu, zālē lēni iedegās gaisma. Bijām vairs tikai kādi trīs četri ... acimredzot ... idioti. Labi vēl, ka tik vien.

Izklusis svaigā gaisā, pēc britiņa nomierinājos un atgriezās ikdienas dzīvē. Vakariņām bija jānopērk kaut kas no gaļas. Es jau gribēju skriet pāri ielai, bet iedegās sarkanā gaisma. Pulciņš meiteņu gatavojās mesties briesmās uz ielas vidu.

— Neaizsprostojiet ietvi! — viņas sāka stumt mani sev pa priekšu.

— Ko jūs! — es uztraucos. — Pāreja taču slēgta! Sarkanā gaisma!

— Ha-ha-hā! Tas onkulis ir pašam jocīgs. Potenciāls idiots!

Veikalā es netiku, jo kāds apalīgs vīrs un vēl apalīgāka dāma bija iesprūduši šaurajās durvis. Stāvokļa glābšanas labad es draudzīgi pavilku vīru aiz apkakles atpakaļ un mīji aizrādīju, ka viņš aizmirsis vienkāršu pieklājības likumu — sievietēm priekšroka.

— Paturi savus pātarus pie sevis! Idiots! — saņemu pateicību.

Tikmēr dāma bija atkāpusies un vīrs iedrāzās veikālā. Man kļuva kauns, un es vēru veikala durvis trīs kvartālus tālāk. Rinda tur bija paprāva, jo pievestais Valmieras šķipķis kārdināja ikvienu ienācēju. Neko darīt, ja gribi dabūt tādu gardumu, jāstājas galā.

Te ieraudzīju savu dzīvokļa kaimiņu.

— Tu taisies te nikt visu vakaru? — viņš izbrīnījies jautāja un, uzbīdījis cepuri uz acīm, aizlīgoja uz rindas priekšgalu.

— Meit-te-nīt, — kaimiņš šļūstēja, — dodiet man ar vienu kilogramu! — un uzmeta naudu uz lētes.

— Ārpus rindas es neapkalpoju! — Mei-meit-te-nīt ... — kaimiņš neatlaidās.

— Netraucējiet strādāt!

— Jūs ... jūs ... esat ... tik jauka ...

Rindā stāvētāji sāka kurnēt.

— Nu dodiet tak viņam to kilogramu! — kāda tuvāk stāvoša pircēja ieteicās. — Lai ātrāk tiekam no viņa valā!

Saņēmis šķipķi, kaimiņš man laipni pasniedza to un sacīja:

— Se, neesi idiots!

A. ATVARA

JĀSPER ATTIECĪGI SOĻI

Priekšnieks bija dziļi noraizējies. — Šeit būs pilsones Dārtas Klaburnieces sūdzība, — viņš godbijīgi panēma no galda un pasniedza man vairākas ar glītū rokkrastu aprakstītas papīra lapas. — Viņa sūdzas par negēlīgu kaimiņu...

— Kurš ledusskapi izgāzis rūgušpienu, — piebilda, — ar nolūku izraisīt diversiju pret sabiedrību un elektrifikāciju, vai ne?

— Pilnīgi pareizi, — priekšnieks izbrīnījies apstiprināja. — Kā jūs to zināt?

— Man ir jau piecpadsmit Klaburnieces sūdzības, kas adresētas gan mums, gan presei un vēl daudzām un dažādām iestādēm.

— Bet šī ir sevišķi svarīga, atsūtīta no augšas, — priekšnieks rādīja ar pirkstu griestos, — pats biedrs Lielpēteris uzsnāpis rezolūciju: «Stei-

— Mums tomēr jāatšķir darba cilvēka būtiska sūdzība no sūdzībkaļa smērējuma, — protestēju. — Vai tad biedrs Lielpēteris tiešām domā, ka mums te cita darba nav?

— Izpildiet rīkojumu un nefilozofējiet! — priekšnieks cieti noteica un, uzgriezis muguru, lika noprast, ka saruna beigusies.

Rīkojumu es, protams, izpildīju. Izsaucu neganto kaimiņu, palīdzu paskaidrojumus no visiem iedzīvotājiem, pieprasīju raksturojumus no darba vietas, namu komitejas, uzrakstīju izsmelošu slēdzieni un nosūtīju to biedram Lielpēterim. Klaburniecei savukārt atbildēju, ka viņas kaimiņa rīcībā nav saskatāms tišs nodoms, bet gan neuzmanība, par ko viņš ir stingri brīdināts.

Pēc nedēļas saņēmām vēl četras

Atcerieties, ko Horācijs ir teicis: «Lai tiktu uzklaustīta arī otrā puse.»

Un es izsaucu. Tikai ne vīru, bet pašu Dārtu Klaburnieci.

— Vai jums zināms, ko ir teicis Horācijs? — dziļdomīgi iesāku, kad Dārta bija savas kuplās miesas novietojusi krēslā. — Horācijs ir teicis, ka jāuzklausa otrā puse, respektīvi sieva. Un tādēļ esmu jūs izsaucis.

— Lieliski, — dāma nopriecājās. — Es jums tūlīt visu izstāstīšu no paša sākuma!

— Bet vai jūs esat pārliecināta, ka mēs sapratīsimies? — negaidīti viņu pārtraucu.

— Kāpēc tad ne? — viņa pavēra muti.

— Vai jūs varētu man paskaidrot, kas ir bijis Ofenbahs?

— Ofenbahs?

es teicu, — nav pieņemts runāt par vienkārtiem mirstīgiem. Aprunāsim labāk par Ludviku Cēlpedu, par viņa atliekmi pret romiešu filozofiju!

Vienā rāvienā mana saruna biedre bija kājas un pēc mirkļa aiz viņas noklaudzēja durvis.

Un tad mēs saņēmām jaunu sūdzību ar biedra Lielpētera rezolūciju. Soreiz sūdzība bija teikta, ka es esot vājšprātīgs un Rietumvācijas revanšistu piekritējs.

Priekšnieks bija mēms.

— Lūk, tā, — noteicu, glūnēdams uz priekšnieku caur pieri, — šodien viņa ir pasludinājusi mani par vājprātīgu revanšistu, rīt uzrakstīs, ka jūs esat viņas bijušais vīrs un jaunprātīgi nemaksājat alimentus, bet parit — ka biedrs Lielpēteris ir bīstams sabiedrībai. Kāds priekšnieks uzrakstīs rezolūciju «Pārbaudīt, spert attiecīgus solus», bet viņa padotais mūs izsauks un pieprasīs pierādījumus, ka mēs tādi neesam.

— Trieciet viņu ratā! — priekšnieks iekliedzās un, saplēsis sūdzību drīskās, iemeta to papīrkurvi.

MIERMILIS STEIGA

dzīgi pārbaudīt un spert attiecīgus solus. Par rezultātiem paziņot iesniedzējai un informēt mūs triju dienu laikā.» Metiet citus darbus pie malas un steidzīgi ķerieties pie sūdzības pārbaudes. Jūs taču zināt, ka jābūt ietilpīgam pret darbaļaužu sūdzībām, jāapmierina viņu augošās prasības, — viņš nolasīja kā no bībeles.

sūdzības ar tādu pašu biedra Lielpētera stingru rezolūciju. Soreiz sūdzības bija teiktas, ka Dārtas vīrs Jāzeps pa nakšīm skāji krācot un šāda rīcība, bez šaubām, graujot citu ģimenes locekļu nervu sistēmu.

— Izmeklējiet rūpīgi šo lietu! — priekšnieks pavēlēja. — Izsauciet to vīru un pieprasiet paskaidrojumus!

— Nezināt? Katram erudētam cilvēkam tas jāzina. Redzat, Ofenbahs ir tas pats Bahs. Viņš kļuva par Ofenbahu pēc tam, kad atklājās viņa nemirstīgais talants. «Ofen» nozīmē «atvērts» jeb «atklāts», saprotat?

— Es gribēju aprunāties par savu vīru! — Klaburniece sašutusi iebilda, — Intelligentu cilvēku aprindās, —

GLĀBSIM MAKŠKERNIEKUS!

Gadu simteniem valdīja uzskats, ka makšķerēšana esot labākais nervu nomierināšanas līdzeklis. Cilvēkam, kas sēž ar bada pātāgu pie ūdeņiem, pamazām pārejot tieksme kaskēties, lekt gaisā un daudzīd traucis. Tāpēc nav jābrīnās, ka mediki nervozus indivīdus masveidīgi novirzīja uz ūdeņu pusi.

Diemžēl, pagājušajā vasarā arvien biežāk nācās dzirdēt, ka makšķerēšana uz cilvēku nervu sistēmu iedarbojoties pavisam citādi. Precīzāk — tā krīt uz nerviem.

Būdami visai skeptiski noskaņoti, mediki šim baumam negribēja ticēt. Lai objektīvi noskaidrotu lietas apstākļus, grupa pieredzējušu nervu ārstu uzvilka garos gumijas zābakus un devās tepat Rīgas tuvumā uz Dzirnezaru, kas oficiāli ir nodots sporta biedrības «Daugava» makšķernieku klubam. Paslēpušies krasta krūmos, neiropatologi sāka gaidīt.

Drīz vien parādījās tēvocis ar makšķeri plecā. Viņš mierīgi atritināja savu bada pātāgu. Pagāja desmit, piecpadsmit minūtes. Sešpadsmitajā minūtē atskanēja skaļš plīksnis, un makšķerniekam garām aizšāvas motorlaiva. Viņš paraustīja plecus un turpināja vērot pludinu, kas dušīgi šūpojās motorlaivas saceltajos viļņos.

Nākošais plīksnis makšķerniekam lika nedaudz sarauties. Kad aizjonoja trešā motorlaiva, viņš salēcās vēl vairāk.

Apmēram pēc stundas, tūlīt pēc divdesmitas motorlaivas aizbraukšanas, tēvocis sāka trakot. Par ļaumi tuvumā bija nervu ārsti, kas nekavējoties izskrēja no krūmiem un slimajam sniedza pirmo palīdzību.

Lai novērstu līdzīgu negadījumu iespēju, mediki tieši no Dzirnezara devās uz Baltijas Zivju aizsardzības, zivju krājumu papildināšanas un

zvejniecības regulēšanas pārvaldi un lūdza aizliegt motorlaivām šaudīties pa ezeriem, kas nodoti makšķernieku ticībā.

— To mēs nevaram, — pārvaldē viņiem laipni atbildēja. — Motorlaivām aizliegts braukt pa zivju nārsta vietām vienīgi no 16. aprīļa līdz 20. jūnijam. Turpreti pārejā laikā...

Nemot vērā, ka «Daugavas» makšķernieku klubā ir apmēram desmit tūkstoši biedru, rodas ārkārtīgi bīstama situācija. Tāpēc mediki nolēmuši lūgt attiecīgas iestādes, lai makšķernieku rīcībā nodotajos ezeros vai nu aizliedz braukt ar motorlaivām, vai arī nosaka ātruma ierobežojumus.

So jautājumu būtu vēlams noteikti izlemt līdz nākošajam pavasarim, jo ko gan mēs iesāksim, ja desmit tūkstoši makšķernieku vienā jaukā dienā kļūs traki?

KĀ ĀRSTĒT PĀRSKATĪŠANOS?

Pārskatīšanās ir briesmīgs lāsts. Kādas gan kibeles un kreņķi nerodas pārskatīšanās dēļ! Jums, sacisim, jālido uz Panevēžu, bet lidmašīnas vietā jūs aiz pārskatīšanās iekāpjat tramvajā un aizbraucat uz Ciekurkalnu. Jums jāpērk šļipse, bet aiz pārskatīšanās jūs nopērkat zābaku šņores. Jums jāapsveic sieva laulības jubilejā, bet rozes un šampānieti aiz pārskatīšanās jūs aiznesat pavisam citai dāmāi.

Minētie piemēri vēl nav paši divainākie. Zinātnieki atklājuši vēl vienu pavisam ērīgu pārskatīšanās veidu.

Daudzi tam, protams, neticēs, bet, fakts paliek fakts, — ir tādi indivīdi, kas aiz pārskatīšanās sajauk kārpu telpas ar tualeti. Neizprotamu iemeslu dēļ šāda pārskatīšanās indivīdiem uzhrūk

tikai un vienīgi dzērienu veikalā, alus baru un bufesu tuvumā.

Lai noskaidrotu, vai šī pārskatīšanās ir fatāla nelaime, ar kuru atliek vienīgi samierināties, vai arī pret to var cīnīties, zinātnieki ieradās kādā nama kāpnu telpā, kur skaidri varēja just, ka šeit bieži pārskatās. Patrepes tumsā mācītie vīri pamanīja indivīdu, kas mierīgi pārskatījās, un sāka viņu izjautāt. Ak brīnums! Indivīds nemaz nedomāja atvainoties. Gluži otrādi — viņš par traucēšanu stipri sadusmojās un sāka kliegt, lai viņu liekot mierā. Līdzīgi uzvedās arī citi izklaidīgie, pie tam daži mēģināja zinātniekus fiziski iespaidot.

No uzkrātās pieredzes zinātnieki izdarīja divus secinājumus. Pirmkārt, izklaidīgie indivīdi savu pārskatīšanos uzskata par normālu parādību. Otrkārt, šis apstāklis nozīmē, ka līdzšinējie izklaidīgo pārliecināšanas līdzekļi nav bijuši pietiekami efektīvi.

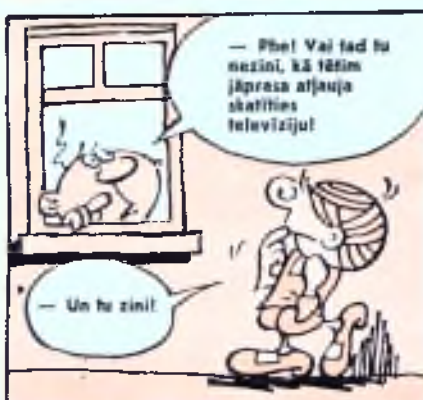
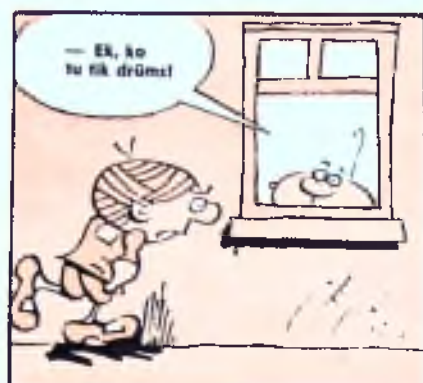
Pēc šīs problēmas ilgas un vispusīgas studēšanas zinātnieki nāca pie ļoti svarīga slēdziena — ja izklaidīgajiem indivīdiem liktu pašiem tikt kāpu telpās, kurās tie ir pārskatījušies, rezultāti tūlīt būtu jutami.

Jūtami gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

ROHÁČ

SLOVĀKU
SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS

Zīmējumu sērijas «Jožineks — savu vecāku bērns» darinājis Jozefs Sheks

— OBER, DIVUS TRAUCINUS!

G. Vindedzsis

Priekšzīmīgs vīrs

— Jā... Citām sievietēm gan ir laimīga dzīve! Vīri palīdz visur: i veļu mazgā, i putekļus slauka, i aiziet uz veikalu...
— Nu, dārgumiņ, kāpēc tu meklē kašķi! Vai tad es nepatīdu?

— Tu?! Interesanti, kā tu man palīdz!

— Nu, ar to pašu veļu, piemēram.

— Kas tā par palīdzēšanu! Visu darbu mašina padara.

— Labi. Bet kas tev istabā putekļus slauka?

— Arī mašina. Tās kātu paturēt rokā taču nav nekāds darbs!

— Labi, labi. Pieņemsim, ka šos darbus tiešām padara tehnikā. Bet saki, lūdzu, vai tad es uz veikalu neeju?

— Kas tā par iešanu! Atnes kartupeļus, gaļu, gurķus, stipolus. Svētkos vēl pudeli brandava ar siļķi, un viss. Sēdi nu un gatavo!

— Dārgumiņ, goda vārds, tu pārspīlē. Es nekad neaizmirstu atnest tev arī pienu, sierīnu, biezpienu...
— Biezpienu! Būtu paskatīties, ko šis vīrs sievietai atnes no veikala.

— Hm... Un kurš tad būtu tas īstais vīrs?

— Nu, kaut vai Krādziņš no kaimiņu mājas.

— Ha, ha, ha! Krādziņš esot īstais vīrs! Jāsmejas!

— Smeijies vien, bet es šo-

dien pati sevām acīm redzēju, ko viņš veikālā sapirka un nesa uz mājām.

— Ko tad, interesanti?

— Torti!

— Ko tu saki?

— Jā, torti! Puskilogramu šokolādes konfekšu, burku

kompota un pudeli tokajiešal! Varbūt tu domā, ka viņš šos gardumus sev pirka?

— Nē, dārgumiņ, tā es nedomāju.

— Redzi nu, viņš to visu nopirka, lai sagādātu prieku sievietai.

— Protams, dārgumiņ. Par to es nešaubos. Tikai, redzi, pirms nedēļas Krādziņa sieva aizbrauca uz Kislovodsku. Uz veselu mēnesi...

J. JAUNS

ZVAIGZNES NO DEBESIM

Cilvēks principā nav skaudīgs. Otrā dēļ viņš ir gatavs uz visu.

— Gribi, es nonesīšu tev zvaigzni no debesīm! — cilvēks jūtu uzplūdamā saka līdzpilsoni.

— N-nē... — uzrunātā atbild. — Ko es iesāksu ar zvaigzni? Ja tu vēlies, pagādā man siltas velas komplektu!

Tas liecina, ka sievietei nav kaut kāda gaisa grābsle, bet ar abām kājām stāv uz zemes.

— Gribi, es apšēšu tavu lauku ar minerālmēsliem! — biedriski ierosina Cēsu rajona kolhoza «Komjaunietis» traktorists Pēteris Ronis.

— Gribu gan, — Cēsu SCO sardze Vera Priedite atbild.

Un Ronis apšē. Labam cilvēkam kolhoza mēsļus nav ko zēlot.

— Varbūt gribi, lai tavus arī apšē? — no traucis sviedrus, Ronis piedāvā savus pakalpojumus Rāmuli dzelzceļa stacijas apkopējam Verai Pūderzellei. — Mana sirds ir tik pārpilna, ka es neizturēšu, ja tavs lauks paliks tukšs.

— Hm... — Pūderzelle atbild. — Par skādi jau nebūtu. Uzgaudi tikai, kamēr es ieeju istabā, lai neredzētu, kā tu izsaimnieko kolhoza mantu.

Pūderzelle ieiet istabā un aizver durvis. Ronis sēj.

Pirmās divas bija jāludz. Pensionāre Aleksandra Smerotkina pati nāca klāt.

— Vai tu arī man neizpalīdzēsī? Gabals jau nenokritīs...

Ronis anatomiju ir mācījies. Ronis zina, ka gabals viņam patiešām nenokritīs. Bet, ja nu tā, Ronis sēj kolhoza mēsļus uz Smerotkinas zemes gabala. Un tur vairs nav tālu līdz Leonam Kalniņam.

— Paraugies uz mani! — Kalniņš aicina.

— Paraudzies? Tagad pasaki, kāpēc es esmu slinktāks par citiem? Citiem tāpat augš zāle kā mūris, bet manās ganībās varēs futbolu spēlēt?

Un Ronis dara visu iespējamo, lai Kalniņa ganības futbolu spēlēt vairs nevarētu. Jo cilvēks savā dzīlākajā būtībā ir altruists. Viņš dara visu, lai citiem būtu labi. Viņš zina, ka tad citi arī viņu pašu neaizmirsīs.

— Gribi zvaigzni no debesīm? — Tukuma rajona kolhoza «Ļeņina celš» zirgkopis Ēriks Almansis vaicā Prokopijam Ivanovam. — Labu zvaigzni, ekstrā klase!

— Paldies, nevajag... — Ivanovs atrunājas.

— Ko es, pensionārs, ar zvaigzni iesāksu? Varbūt tā kādam jau pieder...

— Bet gaudus?

Pret gaudiem Ivanovam iebildumu nav.

— Stiep tik šurp, — viņš saka un saņemis no-prasa: — Tikai atklāti — vai tie nākuši godīgu ceļu?

— Ne tik skaļi, ne tik skaļi! — Almansis atbild.

— Man, saproti, nervi tādi vārgāki un skaļas sarunas var radīt sarežģījumus.

Ivanovs klusē. Almansis tikmēr jau cenšas aplaimot Jāni Silovu:

— Kombikormu gribi?

Silovs kombikormu grib. Anna Velika arī neatsakās no kombinētās lopbarības. Nav svarīgi — no kurienes. Svarīgi — lai būtu. Un Almansis neturpjas ar kaut kādiem debesu ķermeniem, bet samnietībā noderīgām precēm. Tāpēc pircēji spiež apgādniekam rokā vai nu naudu, vai degvīna pudeli.

Starp citu, degvīnu ražo no spirta. No tā paša

spirta, ko dažā labā rūpnīcā izmanto detaļu mazgāšanai.

— Ar tādu mantu mazgāt kaut kādus melāļa gabalus?! — autokolonas 3055 šoferis V. Nikonovs uztraucas, saņemis bāzē vistirāko spirtu.

Tikmēr uztraucas, kamēr iebrāuc purvā. Neviss pārnestā, bet pavisam tiešā nozīmē.

Bez šaubām, purvā neviens šoferis vēl nav palicis. Nav tie laiki. Atbrauca traktorists un izrāva Nikonovu ar visu mašīnu no dūkstis kā korki no pudeles.

— Paldies, dārgie draugi! — Nikonovs teica un ielēja glābējiem spaini spirta. — Dzeriet uz manu veselību!...

Glābēji izdzēra. Nākamajā dienā padomju saimniecības «Salacgrīva» atslēdznieki A. Grāvītis un L. Poriņš, braucot kopā ar kolhoza «Brīvais vilnis» šoferi L. Ciekuru, palūdza Nikonovam vēl vienu spaini spirta. Pēc tam — vēl vienu.

— Lūdzu, lūdzu... — Nikonovs vēlīgi teica.

— Nemiel, dzeriet! Tira mantā!

— Paldies, — «Salacgrīvas» traktorists Vasilijš Kirsanovs pateicās un ielēja sev pudelē pāris litrus.

— Tencinu, — paspieda Nikonovam roku V. Ivanovs...

Galū galā, ne jau katru dienu gadās vilkt arī no purva šoferus.

Kad mašina beidzot aizkuļas līdz rūpnīcai, rūpnīcas administrācija atklāja, ka trūkst spirta par pāris tūkstošiem rubļu...

Bet tas galu galā ir sīkums, jo cilvēks jau nav skaudīgs. Otrā dēļ viņš ir gatavs pat zvaigzni no debesīm nonest.

A. BRĀLĪTIS

VĀCU HUMORS

Skolotājs uzdeva skolēniem klases darbā uzrakstīt vienpadsmit pēc viņa domām valstī levērojamāko cilvēku vārdus. Pēc brīža viņš piegāja pie tuvākā skolēna un jautāja:

- Nu, kā tev sokas! Vai drīz būs gatavs!
- Tūlīt, tūlīt, vēl tikai jāpie raksta vārtsargs!

— Jums ir mājas ārsts. Kā jūs ar viņu saprotaties!

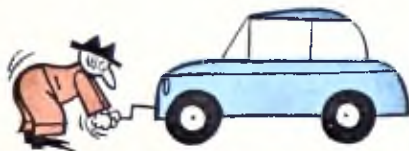
— Lieliski. Mēs aprunājamies, tad viņš man izraksta zāles, pēc tam es tās nedzeru un izveseļojos.

Kārlis priecīgs ieskrien istabā pie sievas.

— Mijā, man izdevās nopirkt trīs kinobiļetes! So vakaru pavadīsim lieliski!

— Kāpēc trīs!

— Tas ir kā — kāpēc! Tavai māmiņai, tavam tētiņam un tavam brālītim!

DIVPADSMIT VILKI
UZ MIROŅA LĀDES,
JO-HO-HO-HO!
UN PUDELE RUMA!

N. Zvirbulis

A. BUHVALDS,
«International Herald Tribune», Parīze

Ilgās pēc noslēpumiem

Anglijā, izrādās, par Pentagona noslēpumu publicēšanu dažās ASV avīzēs interesējas daudz vairāk, nekā to varēja gaidīt. Kāds no maniem draugiem, kas strādā Anglijas Ārlietu ministrijā, man nesen teica:

— Tāda lieta Anglijā nekad nevarētu gadīties. Mums ir likums par valsts noslēpumiem. Katru, kas nebūtu glabājis noslēpumu, tulīt ieliktu cietumā.

— Lieliska sistēma! — es teicu.

— Protams, — viņš piekrita. — Slikti tikai, ka mums nav noslēpumu.

— Loti žēl.

— Lūdzu, tikai nevienam nesaki, — mans draugs bēdīgi teica, — bet mums nav bijis neviena kārtīga noslēpuma kopš tūkstoš deviņi simti piecdesmit sestā gada, kad valdībai radās ideja uzbrukt Suecai.

— No tā laika pagājuši jau piecpadsmit gadi, — es saskaitīju.

— Pilnīgi pareizi. Starp citu, visi noslēpumi, kas mums ir bijuši pēc tam, bija amerikāņu. Tieši tāpēc mūs tā satrauca tas, ka Pentagona noslēpumu iekļuvi presē.

— Paskaidro, lūdzu, savu domu!

Redzi, ja amerikāņi neprot glabāt savus

Tā esot gadījies

Viesodamies Romā, vācu rakstnieks Gerhards Hauptmanis antikvariātā atrada kādu vecu bronzas statueti. Tirgotājs prasīja par to 5000 liru. Cena rakstniekam likās pārāk augsta, un viņš mēģināja kaulēties. Beidzot tirgotājs bija ar mlieru šķirties no savas statuetes par 3000 lirām.

— Bet es piekāpos tikai tāpēc, ka man ir dārišana ar slavenu mākslinieku, — tirgotājs teica.

Glaimojošie vārdi nepalika bez ietekmes, un Hauptmanis lūdza antikvāru nogādāt pirkumu viesnīcā.

— Un kāds, lūdzu, ir jūsu uzvārds! — tirgotājs, saņēmis naudu, jautāja.

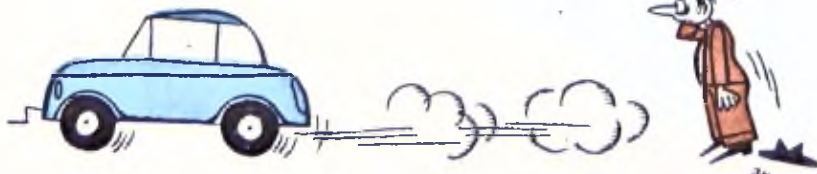
Kāds būvuzņēmējs uzcēla māju slavenajam angļu humoristam Džeromam K. Džeromam, taču jau pēc gada sliktu būvmateriālu dēļ māju vajadzēja kapitāli remontēt. Būvuzņēmējs atsacījās segt radušos zaudējumus, tāpēc rakstnieks lika izdarīt remontu uz sava rēķina. Pēc darbu beigām viņš piestiprināja pie mājas lielu plakātu ar šādu tekstu: «Māju uzbūvēja Čārlzs Tompsons 1920. gadā, bet kapitālo remontu izdarīja Džeks Medisons 1921. gadā.» 24 stundu laikā Tompsons samaksāja remonta izdevumus.

Kādā Penklubā sēdē vācu dzejnieku Viliju Brēdelu iepazīstināja ar raženi noaugušu angli, kas milēja par citiem pasmieties. Sasveicinādamies ar augumā pasīko Brēdelu, anglis piemiedza acis un teica:

— Esmu daudz par jums dzirdējis, bet nevaru jūs lāgā saredzēt.

Brēdels atbildēja:

— Saredzēt jūs es varu ļoti labi, bet dzirdējis par jums gan neko neesmu.

BEZ VĀRDIEM.

I. Meigautis

noslēpumus, viņi var iegāzt arī mūs. Vai ne? Mūsu zemē aizvien plašāka kļūst kustība par atteikšanos no jebkādiem amerikāņu noslēpumiem. Daudzi uzskata, ka Anglijai jāizveido pašai savus noslēpumus, ja tā negrib kļūt par otras šķiras valsti.

— Bet tas diezgan dārgi izmaksā.

— Protams. Izdevumi par jauniem spiedogiem ar tekstu «Sevišķi slepeni» vien jau pamatīgi uzskrūvē mūsu kara budžetu. Taču jūs, amerikāņi, bīdāt mūs uz šī ceļa. Viss bija labi, kamēr jūsu noslēpumus zināja tikai nedaudzi cilvēki jūsu valdībā. Bet tagad, kad tos var uzzināt visi, kam nav slinkums, mums ir pašiem jā rūpējas par sevi.

— Vai jūs spēsiet izveidot savus noslēpumus pēc tam, kad tik daudz gadus esat bijuši atkarīgi no mums? — es vaicāju.

— Spesim, — viņš nomurmināja, kaut gan bez sevišķas parliecības. — Varbūt ne tik daudz, cik ir jums, amerikāņiem. Varbūt pat nebūs vērts tos zagt. Bet es uzdrošinos apgalvot, ser, ka agri vai vēl mēs panāksim, ka pret mūsu noslēpumiem arī varēs izturēties ar cieņu.

— Man šķiet, — es teicu, ka Lielbritānija pieļautu kļūdu, ja veidotu savus noslēpumus vienatnē. Tiesa, amerikāņi tikai neprata nosargāt. Un tomēr man liekas, ka labāk zināt svešu, bet svarīgu noslēpumu, nekā glabāt savējo, kas nevienam neinteresē.

— Jā, tāds risks ir, — mans draugs piekrita. — Tomēr, no otras puses, ja jau mēs esam atkarīgi no ASV, tām vajadzētu izturēties pret mums kaut vai tāpat kā pret laikrakstiem «New York Times» vai «Washington Post».

— Tu gribi teikt, ka jūs neka nezinajat par Pentagona noslēpumiem, kamēr neieraudzījāt tos avīzēs?

— Tieši tā. Mēs esam vienīgie Savienotajam Valstīm uzticīgie sabiedrotie kopš otra pasaules kara. Un mēs zinājam par Vjetnamas kara plāniem apmēram tikpat daudz cik ASV kongress. Tā pret draugiem neizturas.

[No žurn. «Za Rubetom»]

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Sanfrancisko apbedīšanas birojs paziņojis, ka sakarā ar Ziemassvētkiem pilsētas ledzīvotājiem, kuri nomirs laikā no 15. līdz 31. decembrim, zārkus izsniegs bez maksas.

Angļu biznesmenis Džordžs Gudlejs pārdeva naktspodus, kuri bija izgatavoti no zelta. Pret viņa tirdznieciskajiem darījumiem protestēja

bankas, jo uzskatīja, ka tie var levērojami samazināt Lielbritānijas zelta rezerves. Dž. Gudlejs savukārt iesūdzēja bankas tiesā, motivējams savu sūdzību ar šādiem vārdiem: «Demokrātiskā sabiedrībā katram ir tiesības sēdēt uz tāda poda, kāds tam ir par prātam.»

Viens no sabiedriskās domas pētīšanas institūtiem Anglijā mēģinājis noskaidrot, kas ģimenei izvēlas atpūtas vietu. Izrādījās, ka 54% gadījumos to dara sieva, 42% — bērni un tikai 4% gadījumos vīrs.

Kādā ASV laikrakstā bija ievietots šāds sludinājums: «Vajadzīgs veselīga izskata vīrietis izdziedināta pacienta lomai ārstu uzgaidāmajās telpās.»

1970. gadā nodibinātā amerikāņu rotajietu firma «Aurora Plastics Corp.» publicēja laikrakstos sludinājumus, kuros piedāvāja «joti skaistas žņaugšanas ierīces, giltošanas, kauļu laušanas mašīnas, kerētaves un citus interesantus viduslaiku spīdzināšanas un sodīšanas mehānismus,

ar kuriem bērni var lelles pakārt, saplēst un sašķaidīt.»

Anglijā kādas tiesas prāvas materiālos var izlasīt šādas rindas: «Liecnieks apgalvoja, ka viņš esot džentlmenis. Es varu teikto konkrētizēt, piebilstot, ka viņš ir atēju lekārtu firmas īpašnieks un piedāvā precēties.»

Kādos gadījumos sievietes pārķ kādu priekšmetu ASV sabiedriskās domas pētnieki uz šo jautājumu atbild tā: ja attiecīgais priekšmets dara sievieti pievilcīgāku, ja nevienam to nenēsā, ja visi nēsā, ja kaimiņi to nevar atjaunot, ja vīrs lebilst pret šī priekšmeta piršanu un reizēm arī tad, ja tas viņai tiešām nepieciešams.

Kāds zviedrs nosūtīja uz laboratoriju ķīmiskai analīzei kūku, ko viņa sieva bija nopirkusi maiznīcā. Pēc dažām dienām pienāca šāda atbilde: «Tā ir nepazīstama sastāvviela, kas var būt noderēt par cementa aizvietošanu.»

Kāds tiesnesis Viši pilsētā (Francijā) jautāja Prieteu laulātajam pārim, kāpēc viņi grib šķirties. Abi atbildēja:

— Mēs gribam mierīgi pavadīt mūža vakaru.
Laulātie draugi bija septiņdesmit sešus un astoņdesmit vienu gadu veci.

Misters Džeimss Mortons iesniedza kādai Detroitas (ASV) firmai lūgumu pieņemt viņu par kādru daļas vadītāju. Atbildes nebija. Nejauši viņš iepazīnās ar tās pašas firmas šefu, kas viņu tūlīt pieņēma darbā. Pēc 2 mēnešiem Mortons saņēma pa pastu savu kādreiz rakstīto lūgumu ar noraidīto atbildi. Apskatot tuvāk šo dokumentu, viņš levēroja, ka attiekumu bija parakstījis pats ar savu roku.

Pa «Dadža» materiālu pēdām

Š. g. 16. numurā DADZIS priecējās, ka fotoamatieri ir spiesti apgūt smalkmehānika profesiju, jo bojātus eksponometrus nekur nelaboja.

Rīgas pilsētas Sadzīves pakalpojumu pārvaldes priekšniece b. Znotiņa paskaidro, ka eksponometrus tagad pieņemot labošanā darbnīcā Rīgā, Dzirnauvu ielā 63. Diemžēl rūpnīcas, kas izgatavo eksponometrus, darbnīcu slukti apgādājot ar rezerves daļām, tāpēc dažus defektus novērst neesot iespējams.

16. numurā DADZIS rakstīja arī par mecenātiem, kas bija izmaksājuši kompensācijas Rīgas HES applūdināmajā zonā tādām personām un iestādēm, kuru ēkas un objekti nemaz netiks nojaukti.

Ogres rajona Izpildkomitejas priekšsēdētājs b. Vanags atbild, ka dzīvokļu-komunālās daļas vadītājam b. Kleinbergam izteiktis rājiens un uzdots nelikumīgi izmaksāto naudu iekasēt atpakaļ.

17. numurā DADZIS publicēja atklājumu, ka mežu vislabāk var mēslot ar kartupeļiem.

No Saldus rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka b. Benta atbildes izriet, ka vainīgajām personām — Viesturu padomju saimniecības galvenajam agronomam un brigadierim — uzlikti naudas sodi.

18. numurā DADZIS šķendējās par dleģu trūkumu Rīgas velkalos.

Pilsētas Tirdzniecības uzņēmumu un sabiedriskās ēdināšanas trestu pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Vībornihs raksta, ka pašreizējie dleģu fondi neesot pietiekami. Tirdzniecības organizācijas darot visu iespējamu, lai dleģus iepirktu ārpus republikas un kaut cik apmierinātu pircēju augsto pieprasījumu.

Generālis Thieu pēc vēlēšanām:
— Paldies jums par atbalstu!

«Daily World», Ņujorka

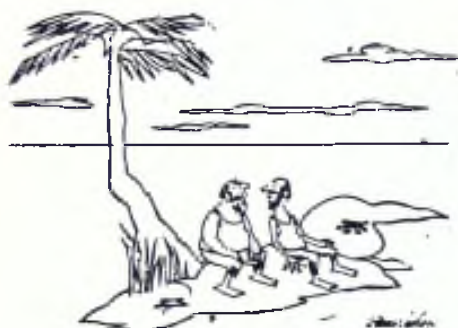
— Darbu neatradu, toties novēlos pa kāpnēm un tagad pamāģināšu dabūt ārstēšanās pabalstu!

ARZEMIJ HUMORS

• EPOCA • EUROPEO.
• ICI PARIS • THE NEW YORKER
• SATURDAY EVENING POST
• TEMPO

— Peldēt neprotu. Varbūt varu izpalīdzēt ar desmitnieku!

— Es ļoti lūdzu: nesāc katru stāstu ar vārdiem: «Tikai nevienam nestāsti.»

— Acmredzot būšu trāpījis uz nervu!...

— Nē, nē, tas nav viltojums, tā ir īsta senlieta. Redzat zīmogu «Made in Etruria»!

Bez vārdiem.

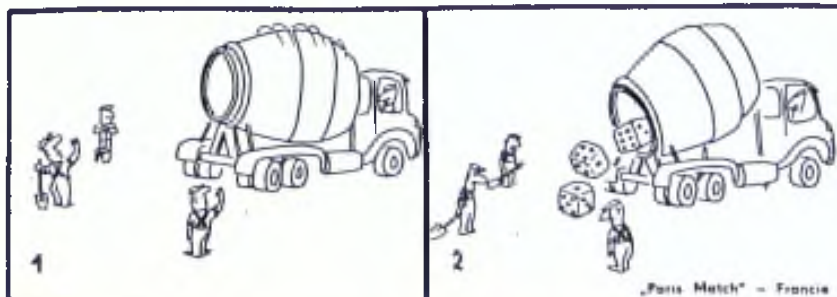
— Tevi prasa no slepenpolicijas.

— Dieviņš prasa, kāpēc tu neēd auzu putriņus!

— Mēs atrodamies šeit labas gribas vizītē. Baidos, ka par atvaļinājumu krastā nevarēs būt pat runas.

Bez vārdiem.

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЗИС»
[«Чертополоз»]

Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
Nr. 22 (358). 1971

Redakcijas kolēģi: I. Palkovs (galv. redaktors), Pāteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Līvīcs (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs LKP CK Laikrakstu un žurnālu izdevniecība. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Satīras un humora žurnāls. Iznāk 2 reizes mēnesī. Redakcijas adrese: Rīgā, Vaļņu ielā 2. Tālruni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 22-18-28. Iespēsts Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vienības gatvē 11. Materiāli nodotī salikšanai 1971. gada 20. oktobrī. Parakstīti iespēšanai 1971. gada 5. novembrī. JT 00264. Pasūt. Nr. 479. Papīre formāts 70×108/8. 3,48 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespiedl. Motiens 78 000 Manuskriptus atpakaļ neizsūdz.

Anglijas valdība izveidoja spogu māniju nolūka kavat starptautiskā sasprindzinātuma mazspējas Eiropā radusi piekrišanu likat svērtinātos miera renaldniekos.

Laihrakstu ziņa

77129
Maksā 20 kap.

— Džentlmeņi, lūdzu, lūdzu! Šodien ēdienu kartē
pile Londonas gaumē . . .